



ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΘΡ. ΖΑΪΜΗΣ

ΥΠΟΧΡΕΩΤΗ  
\*\*\* ΕΝ ΚΡΗΤΗ \*\*\*

\*\*\* ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ \*\*\*  
ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

βαστῆς τοῦλάχιστον αὔριο τακτικά τὰ τεφτέ-  
ρια σου!...

Πέταξε τὴν πετσέτα τοῦ νευριασμένου καὶ  
τράβηξε στὴν κάμαρά του.

— Μητέρα, πές, σὲ παρακαλῶ, νὰ μοῦ φέρουν  
τὸν καφέ μου στὸ γραφεῖό μου. Κι' ὡς προσέβη  
αὐτὸ τὸ ζῶο, ἡ ὑπηρετριά σου (μὲ κάθε τρόπο  
στὴν ἑμιλία του ἤθελε νὰ δείχνῃ πὼς ἀπὸ τὸ  
σπίτι μέσα τίποτε δὲν εἶχε σχέση μαζί του), νὰ  
μὴ μοῦ βάλῃ πάλι ζάχαρη. Τὸ εἶπα ἑκατὸ φο-  
ρές! Θέλω καφέ σκέτο...

Ἐκλείσει δυνατὰ τὴν πόρτα πίσω του, ἀφί-  
νοντας τὴν μητέρα του καὶ τὸν ἀδελφό του,  
ποῦ κυττάζονταν ἀμίλητοι, κουνώντας τὰ κεφάλια  
τους.

\*

Ὅταν βρέθηκε μέσα στὴν κάμαρά του ὁ Ἀνα-  
τόλιος, ἀνοίξε τὸ παράθυρο, ποῦ ἔβλεπε στὸν  
ἐλεύθερο κάμπο — ἦταν τὸ ἀγαπημένο του πα-  
ράθυρο, ποῦ τοῦδινε, ὅπως ἔλεγε, τὶς πλατειῆς  
ἀναπνοῆς — ἔμεινε λίγα λεπτά ἐκεῖ, ἀνοίγοντας  
τὸ στήθος του στὶς δυνατὲς πνοὲς τοῦ βορρῆ,  
ἕστερα τὸ ξανάκλεισε καὶ κάθισε στὸ γραφεῖό  
του. Ἄνοιξε ἕνα συρτάρι καὶ τράβηξε κάποια  
χειρόγραφα.

Ἄρχισε νὰ διαβάξῃ μεγαλόφωνα:

«Ὁδηγίες στὸν ἑαυτὸ μου, γιὰ τὸ μεγάλο μου  
ποίημα... (ἔδω εἶχε ἀφήσει ἄδειο τὸν τόπο τοῦ  
τίτλου). Συμμορφώσου μὲ τὸ νόημα τῆς τέχνης!  
Τὸ ποίημά σου πρέπει νάξῃ βάθος, ὕψος, πλά-  
τος, ἔκταση. Τὰ δριῆς του ἔς εἶναι τὸ Ζενὶθ καὶ  
τὸ Ναδίθ, ἡ Ἀνατολή καὶ ἡ Δύσις. «Ἀπ' τὸν  
Ὀυρανὸ στὸν Ἄδη διὰ μέσου Γῆς». Μέσα  
τον πρέπει νὰ χωρήσῃ τὸ Ἄπειρον, ὡς συναυ-  
στηματικὴ σύλληψις καὶ ὡς φιλοσοφικὴ ἔννοια.  
Θέμα του κύριο ἡ Μεγάλη Ζωή, ἡ Ζωὴ στὰ  
ὑψη καὶ στὰ βάθη, οἱ Κόσμοι ποῦ τραγουδοῦν  
στὸ χάος, μὲ τοὺς ἑρωτῆς τους, τὰ μῦθους τους,  
τὴ Μοῖρά τους. Τίποτε μικρόχαρο, ταπεινὸ, ἀν-  
θρώπινο... Προσεξέ το, καλὰ αὐτὸ, κυττάζοντας  
νὰ μὴν παρασυρθῆς σὲ ταπεινοὺς λυρισμοὺς.  
Πρόσωπά του οἱ Πλανῆτες, οἱ Ἥλιοι, οἱ Κο-  
μήτες, ὁ πολύφυχος Γαλαξίας. Βούτηξε μέσα  
στὴν ψυχὴ τους καὶ βγάλε τὰ μυστικὰ τους καὶ  
σύνθεσε τὴν τραγωδίαν τους. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι  
τὸ ταπεινὸ μῦθον τῆς ὕλης, ποῦ θὰ μείνῃ ἀσύλ-  
ληπτο ἀπ' τὰ ἑκατακτὰ μάτια σου. Γιὰ τὴν μὴν  
ἑσχῆς, ὅτι ἡ θεασίς σου πρέπει νὰ ξετυλιχθῇ  
στὸ βαθμὸ ἐκείνο, ποῦ θὰ μπορούσαμε νὰ τὸν  
ὀνομάσουμε Ὑπερόρασι. Ὅταν ὀπλισθῆς λοι-  
πὸν μὲ τὴν Ὑπερόρασι, ὅλα τὰ ταπεινὰ καὶ τὰ  
μικρόχαρα θὰ σφύσουν γιὰ σένα. Δὲν θὰ βλέ-  
πῃς μπροστά σου, παρὰ ὅτι βλέπει ἕνας Θεὸς  
ἀπ' τοὺς Ἑβδομοὺς Οὐρανούς. Καθεὶ, ποῦ δὲν

εἶναι τοῦλάχιστον Ὀκεανός, Ἡπειρός, Καταρ-  
ράτης, θὰ εἶναι ξένο γιὰ σένα. Ἡ μικρότερη  
ὑπαρξίς τὰ Ἰουλιὰ, γιὰ τὴν ποιήσι σου. Ὁ Κα-  
τακλυσμός ἕνα παιγνίδι. Ὁ Σεισμός παλμός σου.  
Ἡ τρικυμῆς τοῦ Ἀτλαντικοῦ ἑρωτικοῦ σου φλέγι.  
Στεναγμός σου ὁ στεναγμός ἑνὸς Βεζουβίου.  
ἔχασε τὸ κάθε τι, ποῦ τὸ λείψυσε ὡς τώρα ὁ  
κόσμος γιὰ Ποίησι καὶ Τέχνη. Ἀπ' τὴ δική σου  
Τέχνη θὰ ἐξορισθῇ ἡ ταπεινὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώ-  
πων — ἔδω ὁ Ἀνατόλιος διώρθωσε τὸ κεφαλαῖο  
Ἄλφα καὶ τῶκανε μικρὸ — τὰ πάθη του, ἡ ἀγά-  
πες του, οἱ καθυμνοὶ του, ἡ ἀγωνίαις του, καθεὶ  
ποῦ ἔκανε τὴ χαρὰ τῶν Φιλισταίων τοῦ παλαιοῦ  
καιροῦ. Ἡ γυναίκα — ὁ Ἀνατόλιος ἔσβυσε κι'  
ἀποδῶ τὸ κεφαλαῖο Γάμα, ποῦ τοῦχε ξεφύγει  
κατὰ λάθος — ἡ γυναίκα, ποῦ ἔδρασε ὅλους τοὺς  
μικρόχαρους ποιητῆς, δὲν ὑπάρχει πιά γιὰ τὴν  
τέχνη σου. Σβύσε τὴν! Γυναίκα μένει γιὰ σένα  
ἡ Μεγάλη Μητέρα τῆς Δημιουργίας, ἡ Πότνια  
Μήτηρ, ἡ Γαῖα! Βάλε τὴν νὰ ἑρωτευθῇ μὲ τὸν  
Ἥλιο, σ' ἕνα ἀγκαλιασμά ἀνεπὶάντεχο, μὲ σπα-  
σμους ἡδονῆς, ποῦ θὰ γκρεμίζουν κόσμους ὀλό-  
γυρα. Κάτι τέτοιο τέλος πάντων!.. Ἔτσι θὰ χαρά-  
ξῃς τὰ σύνορα τῆς δημιουργίας σου. Μέσα στὰ  
σύνορα ταῦτα χύσε τὴν ψυχὴ σου, τὸν στίχο  
σου, τοὺς ρυθμούς σου — ὁ στίχος σου κι' ὁ  
ρυθμὸς σου μὴν ἑσχῆς πὼς θάξῃ ἕνα γιγάντιο  
περπάτημα, ποῦ δὲ θὰ θυμῆν τίποτα ἀπ' τὸν  
παλιό, χιλιοπατημένο δρόμο — καὶ βγάλε τὸ  
μεγάλον κοσμογονικὸ ἀριστούργημα...»

\*

Ὁ Ἀνατόλιος Δυσμῆς ἄφησε μ' εὐλαβητικὸ  
κίνημα τὸ χειρόγραφο ἀπάνω στὸ τραπέζι,  
ἀκούμησε τὸ κεφάλι του στὶς δυὸ του παλά-  
μες κι' ἔμεινε ἔτσι σκεπτικὸς πολλὴ ὥρα. Ζη-  
τοῦσε νὰ συλλάβῃ, στερεὰ καὶ δυνατὰ, τὰ με-  
γάλα καὶ κύρια σημεῖα τῶν κοσμογονικῶν συνό-  
ρων, μέσα στὰ ὁποῖα ἔπρεπε νὰ κινηθῇ ἡ  
ἐμπνευσίς του. Ἡ Ἐμπύριος, σκέφθηκε γιὰ μιὰ  
στιγμὴ, ἕνα σύνορο, ἡ Ἀτλαντὶς στὰ βάθη τοῦ  
Ὀκεανοῦ, ἄλλο. Ἔσπερε μιὰ νοητὴ κάθετη γραμμὴ  
κι' ἔδρασε τὰ δυὸ σημεῖα. Ἐπῆρε ἕστερα τοὺς  
δυὸ Πόλους, ἔσπερε μιὰ ὀριζόντια γραμμὴ, ἀπ'  
τὸν Βόρειον στὸν Νότιον, κι' ἔδρασε πάλι τὰ δυὸ  
νέα σημεῖα... Κάποιες ἀμφιβολίες τὸν ἐνοχλοῦ-  
σαν γιὰ τὴ μαθηματικὴ κι' ἀστρονομικὴ ἀρι-  
βεια τῆς εργασίας του αὐτῆς καὶ τὰ σύνορα  
τῶν δυὸ Πόλων τοῦ φαίνονταν στενά, γιατί ἔτσι  
περιώριζε τὴν ἐμπνευσί του μονάχα στὸν πλα-  
νήτη μας, ἐνῶ πάλι τὸ μυθολογικὸ σημεῖο τοῦ  
Ἐμπυρίου τοῦ ἄρασε, σὰν ἕνα ὄρατο σύνορο  
μέσα στὸ ἄπειρον, ὅπως τοῦ ἄρασε καὶ ἡ μυθο-  
λογικὴ Ἀτλαντὶς, βουλαιαγμένη στὰ βάθη τοῦ

Ὀκεανοῦ, ἡ ἔνωσι ὅμως ἑνὸς σημείου τοῦ ἀπει-  
ρου μ' ἕνα σημεῖο τοῦ πλανήτη μας τοῦ φαι-  
νότανε κάπως ἀδύνατον. Ἡ φαντασία του  
ἤθελε, ἀν ἦτανε βολετό, νὰ βρῇ τέσσερα ἀστρο-  
νομικὰ σημεῖα μέσα στὸ ἄπειρον καὶ νὰ τὰ  
ἑνώσῃ, χαράζοντας ἕνα μαθηματικὸ κύκλο γύρω  
τους, ἕναν κύκλο ποῦ τὸ κέντρο του θὰ ἦτανε  
ἡ Γῆ μας. Τὰ λίγα πράγματα ὅμως, ποῦ θυμό-  
τανε ἀπ' τὴν Κοσμογραφία τοῦ Γυμνασίου, δὲν  
τὸν βοηθοῦσαν. Ἀποφάσισε λοιπὸν νὰ στα-  
ματήσῃ προσωρινὰ τὴν ἐργασία του καὶ νὰ  
μελετήσῃ λίγη Ἀστρονομία, μολονότι τοῦ εἶδους  
αὐτοῦ ἡ σοβαρὴ μελέτη τὸν κούραζαν καὶ τὸν  
ἀναγκατοῦσαν.

Σηκώθηκε ἀπ' τὸ γραφεῖο του καὶ τράβηξε  
πρὸς τὸ παράθυρο. Τὸ τέντωμα αὐτὸ τῆς φαν-  
τασίας του τὸν εἶχε ζαλίσει κι' ἔνοιωσε τὰ μη-  
λίγγια του νὰ χτυποῦν, μ' ἕνα ρυθμὸ γρήγορο,  
σὰν νὰ τοῦ βαροῦσαν σφυριές στὸ κεφάλι.  
Ἄνοιξε τὸ παράθυρο — τὸ ἀγαπημένο του πα-  
ράθυρο, ποῦ βλεπε στὸν ἐλεύθερον κάμπο — καὶ  
παρακάλεσε τὴν ἑναστὴν Δεκεμβριανὴ νύχτα  
τοῦ δροσίση μὲ τὶς πνοὲς τῆς τὸ ἀναμμένο του  
μέτωπο. Καὶ φαίνονταν νὰ ὑποφέρει πολὺ...  
Ζύγωναν τώρα τὰ μεσάνυχτα καὶ μιὰ βαθεῖα,  
μυστικὴ σιωπὴ στάλαζε σὰ φωτεινὴ καταχνιά  
ἀπὸ τὸ στερέωμα ἀπάνω στὸν ἡσυχον ὕπνον τοῦ  
κάμπου. Ἀξάφνα ἦχοι πιάνουν, ποῦ πλέκανε ἕνα  
εἶδημο τραγουδάκι ἐπιθεωρήσεως, μέσα στὰ σο-  
βαρὰ μυστήρια τῆς νύχτας, τοῦ τάρρασαν τὸν  
ρυθμὸ τῶν λογισμῶν του. Ὑστερ' ἀπὸ τὴν  
πρῶτη του ἀγανάκτησι γιὰ τὴν ἱεροσυλία, ἔνοιωσε  
ὅτι τὸ γέλιο αὐτὸ τῆς μουσικῆς δὲν τοῦ ἦτανε  
δυσάρεστο. Τὸν ξεκούρασε καὶ τοῦ μαλάκωνε  
μέσα του κάτι σκληρὸ σὰ γρανίτης κι' ἔνοιωσε  
τώρα, ὅτι θὰ μπορούσε ὁ γρανίτης αὐτὸς ν' ἀνα-  
λυθῆ ὡς δάκρυα. Ἐβλεπ' ἕνα ἀτόμο κίνημα,  
γιὰ νὰ διώξῃ ἀπὸ πάνω του τὸν ταπεινωτικὸ  
ἐξευλισμὸ μιᾶς ἑρωτικῆς συγκινήσεως καὶ ὕψωσε  
περήφανα τὸ μέτωπό του πρὸς τ' ἄστρα.

Ὅμως μιὰ σατανικὴ ὀπτασία περνοῦσε πει-  
σματικὰ μπροστά του, χορεύοντας στὸ κενό, μὲ  
τὸ ρυθμὸ τοῦ τρελοῦ τραγουδιοῦ. «Ἡ Ἐλένη!  
εἶπε μέσα του, πάντ' αὐτῆ, μὲ τὴν πρόστυχη  
χαρὰ τῆς!» Ἐβλεπε τώρα τὸ λεπτὸ πεταχτὸ σω-  
ματάκι τῆς Ἐλένης, καθισμένο μπροστά στὸ  
πιάνο, μὲ τ' ἀνήσυχον δαχτυλάκια, ποῦ εἶχε φι-  
λήσει κάποτε, σὲ μιὰ στιγμὴ ἀδυναμίας, ποῦ τὸν  
ντροπίαζε τώρα, νὰ πηγαινοέρχονται νευρικὰ  
ἀπάνω στὰ κόκκαλα. Μάταια προσπαθοῦσε νὰ  
διώξῃ τὴν πεισματάρικη ὀπτασία! Τὸ μικρὸ ἀνή-  
συχον κεφαλάκι, μὲ τὸ φωτεινὸ πρόσωπο, μὲ τὰ  
μάτια ποῦ γελοῦσαν πάντα τρελλὰ, ἀκόμα καὶ  
σὰν ἦτανε γεμάτα δάκρυα, τὸ κεφαλάκι ἐκείνο,

ποῦ εἶχε πάντα τὴν ἀνήσυχον κίνησι, ποῦ χουν τὰ  
κεφαλάκια τῶν ὀδίκων πουλιῶν, ὅταν χοροπη-  
δοῦν τραγουδώντας ἀπάνω στὰ ξυλαράκια τοῦ  
κλουβιοῦ των, σάλευε πάντα πεισματικὰ μπροστά  
του, σὰν νὰ περίμενε μιὰ ὄραία καὶ γρήγορη  
ἀπάντησι...

\*

— Τὴν ἀγαπῶ λοιπὸν ἀκόμα, εἶπε δυνατὰ,  
γιὰ νὰ τρομάξῃ τὴ ταπεινὴν τοῦ σκέψι. Ἄ! ὄχι!  
Αὐτὸ εἶναι ἀνάξιο γιὰ ἕναν ποιητῆ, ποῦ γυ-  
ρεῖ τὴν πλατεῖα ἐμπνευσι. Ἐρωτες μέσα στὶς  
ἀστροφεγγιές, ἀναστεναγμοί, λιγούρες, μακριὰ  
μου. Ἄς μείνουν γιὰ τοὺς μικρόχαρους καὶ στε-  
νόκαρδους στιχοπλέκτες!

Τίναξε τὴν πυκνὴν τοῦ χαίτη μέσα στὸν ψυ-  
χρὸν ἀέρα τῆς Δεκεμβριανῆς νύχτας, ὕψωσε πάλι  
τὰ μάτια του πρὸς τὸ στερέωμα καὶ φώναξε:

— Sursum Corda!

Ἡ ὄραία νεανικὴ φωνὴ ἀντήχησε μέσα στὴ  
σιγαλιὰ τῆς νύχτας.

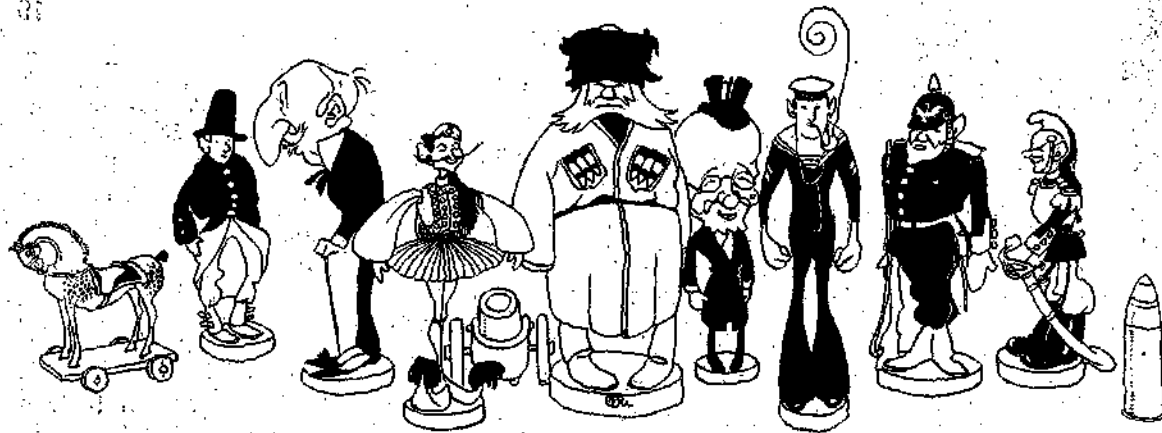
— Sursum Corda!

Ἐκλείσει τὸ παράθυρο καὶ ξαναγύρισε στὸ γρα-  
φεῖο του. Κάθισε θεληματικὰ, τράβηξε τὸ χει-  
ρόγραφο τῶν «Ὁδηγιῶν στὸν ἑαυτὸ μου» κι'  
ἄρχισε νὰ γράφῃ στὸ τελευταῖον κατεβατό:

«Ὁ Ἐρωτας! Ἀναγκαιὸς βέβαια γιὰ τὴν δη-  
μιουργία τοῦ ποιητῆ. Ἀλλὰ ποῖός Ἐρωτας; Ὁ  
Ἐρωτας ποῦ κυβερνάει τὸ χορὸ τῶν κόσμων.  
Ὁ ἀγαπήσης λοιπὸν καὶ θὰ τραγουδήσης μεγα-  
λόστομα τὸν ἑρωτὰ σου. Ὁ ἀγαπήσης ἐοῦ τῆ  
Γῆ, τὴν Πότνια Μητέρα, τὴ μεγάλη Μητέρα τῆς  
Δημιουργίας. Αὐτὴ θὰ εἶναι ἡ ἐρωμένη σου κι'  
ἀντερασίης σου ὁ μέγας Ἥλιος. Θὰ τὴ σφι-  
ξῆς στὴν ἀγκαλιά σου, θὰ τῆς φιλήσης στὰ χεῖλη  
τὴν Αἰώνιον Ἄνοιξι καὶ θὰ γονιμοποιήσης  
μ' αὐτὴν τὸν Ἀνθρωπόθεον! Ὁ Ἀνθρωπόθεος!  
Αὐτὸς θὰ εἶναι ὁ σκοπὸς τοῦ μεγάλου σου κοσμο-  
γονικοῦ ποιήματος, ὁ καρπὸς τοῦ ἑρωτῆ σου  
μὲ τὴν Παρθένα — Γῆ. Κλείσε λοιπὸν στὴν  
ψυχὴ σου τὸν ἑρωτὰ τῆς καὶ θὰ νοιώσης  
ν' ἀναβρῶσουν μέσα σου ὅλες ἡ πηγές τῆς δη-  
μιουργίας...»

\*

Ἐπῆρε τὸ μεγάλο τετράδιο, ποῦ τὸ εἶχε ραι-  
μένο μὲ στερεές νευρές, γιὰ νὰ δεχθῇ τὸ κοσμο-  
γονικὸ του ποίημα, καὶ χάραξε στὴν πρώτη  
του σελίδα τὸν ὀριστικὸν τίτλον: ἈΝΘΡΩΠΟΣ  
Ἐσφιξε ἕστερα μὲ τὶς δυὸ του παλάμες τὰ μη-  
λίγγια του, ποῦ τὰ σφυροκοποῦσε ἡ ἐμπνευσι,  
καὶ κλείνοντας νοερὰ στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μεγάλης  
του ἐρωμένης, τῆς Γῆ, ὁ Ἀνατόλιος Δυσμῆς  
ἐκλείσει τὰ μάτια του κουρασμένος κι' ἀποκοι-  
μήθηκε μαζί τῆς ἀπάνω στὰ χειρόγραφα του.



### ΑΤΤΙΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

**Α**Ι Έορταί τών Χριστουγέννων και τού Νέου Έτους διεξήχθησαν με πολλήν εὐθυμίαν εἰς ὅλας τὰς τάξεις, χάρις εἰς τήν ἐξαιρετικὴν συγκέντρωσιν κόσμου εἰς τὴν Πρωτεύουσάν. Ἐξαιρετικῶς μάλιστα προσέδωκε φαιδρότητα ἐφέτος ἡ ἀλησμόνητος φθίγνεια τῶν τροφίμων, ἡ ἐπελθούσα κατόπιν τῶν ἐπανειλημμένων ἀστυνομικῶν διατηρήσεων. Οὕτω ὁ κόσμος ἐτοιολόρησε καθ' ὅλας τὰς ἁγίας ἡμέρας τὰ φαρμακεία τῆς πόλεως ἀγοράζων ὀρεκτὰ γραμμάρια κρέατος· ἐγνώσθη δὲ ὅτι ὁμιλος ξένων κεφαλαιούχων ἠγόρασαν ἓνα γάλον.

\*

**Τ**ΗΝ τελευταίαν αὐτῆν εἰδήσιν μεταδίδομεν ὑπὸ πᾶσαν ἐπιφύλαξιν, μὴ ἀναλαμβάνοντες σόδεμίαν εὐθύνην διὰ τὴν ἀκρίβειάν της. Ἄργά μόνον τὴν νύκτα ἐμάθομεν ἀσφαλῶς, ὅτι ἡ εἰσαγγελικὴ Ἀρχὴ φρονούσα ὅτι εὐρίσκειται πρὸ σκανδάλου, ἔδωσε χεῖρα ἐπὶ τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ ὁμίλου καὶ ἐσφράγισε τὸν γάλον. Φαίνεται ὅτι θ' ἀποκαλυφθῶν ὄργια. Ὁ ξένος ὁμιλος προσέβη εἰς τὴν πράξιν αὐτὴν μὴ διαθέτων περισσώτερα τῶν ἑπτὰ ἑκατομμυρίων, ἐξηπάτησε δὲ τὴν ἀγορὰν με ψευδεῖς ὀρθομῶς καὶ τηλεγραφήματα.

\*

**Α**Ν ἔλειπεν ὁμως ἀπὸ τοῦς φιλεόργους Ἀθηναίους ἡ στερεὰ τροφή, δὲν ἔλειπεν ἡ πνευματικὴ. Τούναντιον μάλιστα. Μετὰ τὴν διάλεξιν τῆς κ. Καζαντζάκη, ἀφθονία ὁμιλητῶν παρήλθεν ἐπὶ τὸ βῆμα τῆς αἰθούσης τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου, διδάσκουσα τὸ φιλόμυθον ἀκροατήριον, τὸ ὁποῖον συνέρρησε τόσον ἀφθο-

νον, ὥστε ἀπεφασίσθη διὰ λόγους εὐρυχωρίας νὰ μὴ δίδονται πλέον αἱ διαλέξεις εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν, ἀλλ' εἰς ἓνα ἀπὸ τὰ καμαρίνια τῶν ἠθοποιῶν.

\*

**Δ**ΙΑΔΟΓΟΙ μετὰ τοῦ ἀκροατήριου:  
— Νομίζω ὅτι διὰ νὰ ἔλθῃ κόσμος πρέπει νὰ παύσων αἱ διαλέξεις...  
— Γιατί;  
— Διότι ἡ σιγή... κόσμον φέρει.

\*

**Τ**Α ἑλληνοτουρκικὰ ὀξύνονται πάλιν παρ' ὅλας τὰς φιλικὰς διαβεβαιώσεις, οἱ Τούρκοι δὲν ἔπαισαν νὰ καταδικάσων τοὺς Ἕλληνας ἐν Μικρῇ Ἀσίᾳ καὶ νὰ καθιστοῦν τὴν ζωὴν τῶν ἀφόρητον. Κατόπιν τῶν διαγμιῶν αὐτῶν, ὅλοι οἱ ὁμογενεῖς ἔρχονται ἐδῶ διὰ νὰ ἀπολαύσων τὸν ἀέρα τῆς Ἐλευθερίας καὶ νὰ διανεμηθοῦν με τοὺς ἐλευθέρους τὰ βάρη τοῦ Προϋπολογισμοῦ. Οὕτω ἡ ζωὴ των, ἕως χθὲς ἀφ' ὅ η τ ο ς, γίνεται φορολογημένη καὶ με τὸ παραπάνω.

\*

**Μ**ΑΖΙ ὁμως με τοὺς Τούρκους τὸν αὐτὸν καὶ ἀγριώτερον διωγμὸν ἤρχισαν κατὰ τοῦ ἑλληνικοῦ στοιχείου καὶ οἱ Ἄλβανοί. Εὐτυχῶς ἡ Κυβέρνησις ἐπέλαβεν ἐγκαίρως, καὶ μόλις ἐγνώσθησαν αἱ πρώται ταραχαὶ ἐστειλεν εἰς τὸ Δυρράχιον τὴν «Υδραν», τὰς «Σπέτσας» καὶ... τὸν «Ψαροῦδαν».

ΣΚΝΗΠΑ

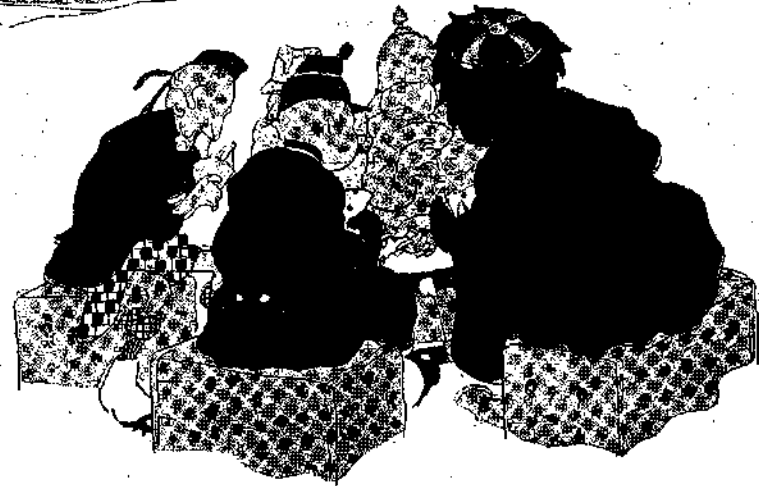
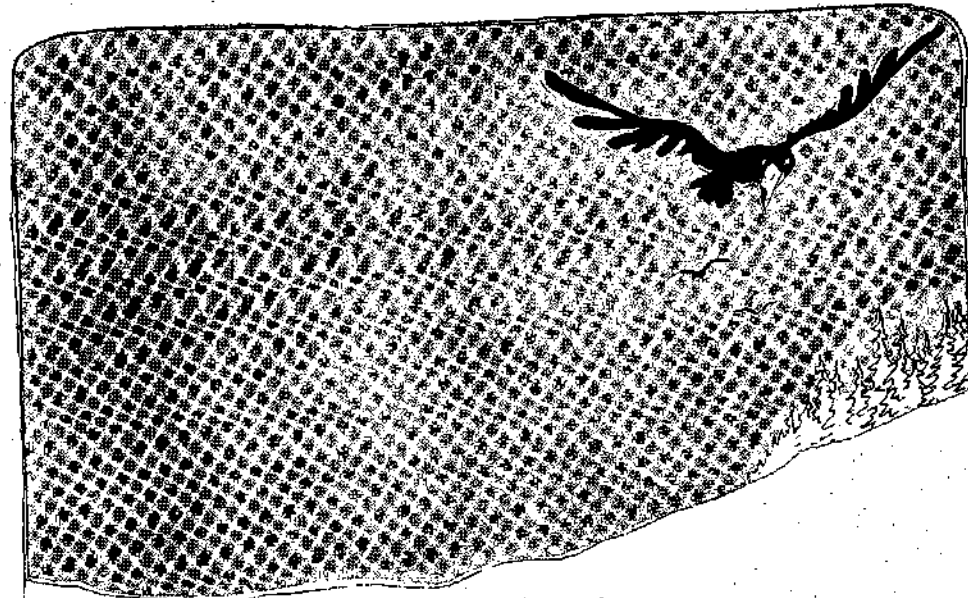
### ΚΑΛΑΝΤΑ

Ἀρχιμηδιά κι' ἀρχιχροιά  
καινούργιος μπαίνει χρόνος,  
ἤμουν μαζί σου τὸν παλιό,  
καὶ τώρα εἶμαι μόνος.

Ἀρχιμηδιά κι' ἀρχιχροιά  
ἀσπρίζουν τὰ μαλλιά μας  
καὶ καταγέσσαν περσινὰ  
τὰ χτεσινὰ φιλιά μας.

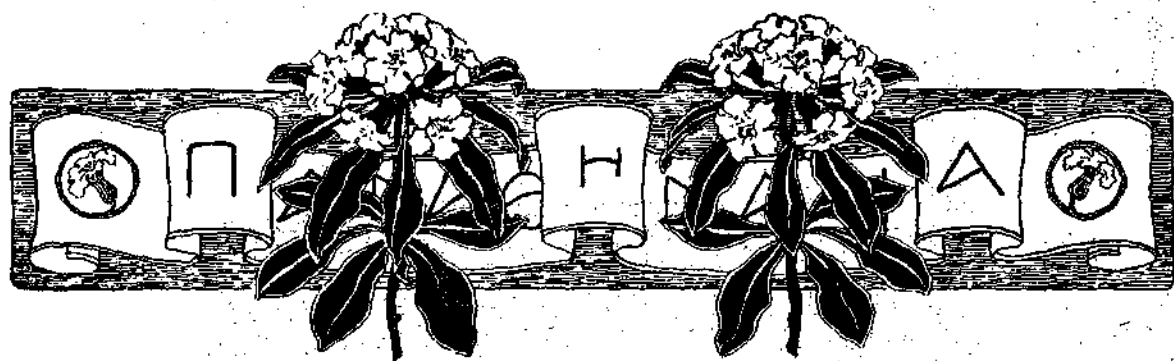
Ἀρχιμηδιά κι' ἀρχιχροιά,  
Κάλαντα λέμε  
στὰ νεῦτα ποῦ κυλοῦν γοργά  
ἀντὶ νὰ κλαίμε...

ΟΡΕΣΙΒΙΟΣ



*Handwritten signature or note.*

Ὁ Γάλλος. Ἀνοίγω μὲ χίλια.  
Ὁ Γερμανός. Νὰ γίνων 1870.  
Τὸ Κοράκι. Καὶ... τὰ ρέστα σας!



## ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ "ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΩΝ,"

Τὰ ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ προκηρύσσουν Δραματικὸν Διαγωνισμόν, εἰς τὸν ὁποῖον δύνανται νὰ ὑποβληθοῦν ἔργα μονόπρακτα ἢ δίπρακτα, κωμῳδία, δράματα, ἔπιγραμμα ἢ πεζά.

1. Τὰ ἔργα θὰ στέλλωνται διὰ συστημένου φακέλλου πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΩΝ (Δραματικὸς Διαγωνισμός). Θὰ ἔχουν ἀντιγραφῆ μετὰ καλὸν γραφικὸν χαρακτήρα ἢ μετὰ γραφομηχανήν. Δὲν θὰ φέρουν ὄνομα συγγραφέως, ἀλλὰ ῥητόν, ἀπόφθεγμα, σημείωσιν ἢ σφραγίδα, οὕτως ὥστε νὰ δύνανται νὰ ζητηθῶσιν ἀσφαλῶς βραβεύομενα ἢ μή. Ἐκαστος διαγωνιζόμενος ὀφείλει νὰ εἶναι πρὸς τριῶν τοῦλάχιστον μηνῶν συνδρομητὴς τῶν ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΩΝ.

2. Τὰ ἔργα θὰ κρίνη ἐπιτροπὴ, τῆς ὁποίας τὰ μέλη θὰ γνωσθοῦν ἕνα μῆνα πρὶν ἢ ἐκπεύσῃ ἢ προθεσμία τοῦ Διαγωνισμοῦ.

3. Βραβεῖα δοῦνται Δραχμαὶ 400 διὰ τὸ πρῶτον, 150 διὰ τὸ δεύτερον καὶ 100 διὰ τὸ τρίτον. Τὰ βραβευθησόμενα ἔργα θὰ παρασταθοῦν, τῇ φροντίδι τῶν ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΩΝ ἀπὸ τῆς σκηνῆς ἑνὸς τῶν ἐν Ἀθήναις θερινῶν θεάτρων, τῶν συγγραφικῶν ποσοστῶν κρατουμένων κατὰ τὰς δύο πρώτας τῶν παραστάσεως, ἵνα χρησιμεύσων πρὸς δημοσίευσιν τοῦ πρώτου βραβευθέντος. Τῆς πρώτης παραστάσεως θὰ προηγηθῇ ὁμιλία τοῦ κατὰ τὸν Διαγωνισμόν εἰσηγητοῦ.

4. Δίδεται προθεσμία μέχρι τῆς 30<sup>ης</sup> Μαΐου 1915.

ΤΑ "ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ,"